

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quandonam dispensatio est subreptitia, atque adeo invalida? Caput VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

a Sanchez. l. 1. c. 2. nu. 8. Sum. de Voto. l. 6. d. 27. n. 11.
 concederetur & quidem gratia, & quidem sine limitatione, sed non tam facile, tam promptè, tam citò.

His ita explicatis Regula Generalis est, ut, si subreptio sit circa causam finalem, hoc est, si Princeps motus fuit ad concedendam talem, vel tantam gratiam ex ea causa, quæ verè non existit, gratia sit nulla: Si verò sit circa causam impulsivam, hoc est, si Princeps ex ea causa, quæ verè non existit, motus solum fuit ad facile, vel citò dandam, valida sit gratia.

5. Adverte tria. Primò, hic locutionem esse de veritate, & falsitate pertinentibus ad gratiam; si enim ad gratiam per se non pertineant, nec connexionem cum gratia, quæ petitur, habeant, illam non vitiant. Exempla duo solent afferri.

Aliquis Clericus malis imbutus moribus petit Beneficium Ecclesiasticum ab Episcopo, tacens ejusmodi suos improbos mores, & fortè Concubinatum, quæ si scivisset Episcopus, Beneficium ipsi non contulisset; contulit tamen, & profectò validè. Rursus Quidam verè pauper postulat à te stipem, cum sit homo improbus, & fortè hæreticus; hæc tamen ipse nequaquam patrefacit, Eleemosynamq; à te recipit, validè recipit, quamvis, si tu no visses eum, esse hæreticum, omnino retulisses. Ratio autem horum est, quia, tum illius Clerici, tum hujus pauperis delicta, & mores, per se non pertinent ad Beneficium, vel eleemosynæ concessionem; collatio enim Beneficii solum per se respicit habilitatem; eleemosyna indigentiam personæ. Simile quid igitur in casu nostro.

6. Secundò. Quando jus requirit, ut in concessione alicujus gratiæ exprimatür aliqua rei circumstantia, vel qualitas, hæc profectò, si non exprimatür, etiam si levis momenti sit, subreptitiam facit, atque ad cò nullam gratiam. Ita colligunt Doctores b' ex sacro *Castro. l. 1. c. 13. d. 1. n. 13. c. Textu, in quo pronunciatür subreptitia concessio beneficii, quia impetrans tacuit, se habere Beneficium exiguum, quamvis, si Pontifex id scivisset, cum eadem ferè facilitate illud aliud concessisset. Sed, quia id erat explicandum ex Jure, nunquam re ipsa Pontifex concedere, sine illa expressione præsumitur.*

7. Tertiò. Si silentium alicujus veritatis sit solum causa impulsiva concedendi gratiam,

non obstat validitati, quando bona fide illa veritas tacetur, ut omnes docemus. At nec obstat, quando mala fide, hoc est, quando eadem solum impulsiva tacetur consuleò, ad evitandam difficultatem concessionis à Principe impetrandæ, docet Sanc. d

Hæc breviter de his universaliter dicta sufficiant; Nam, quæ in particulari jamjam dicetur in nostra materia Dispensationum matrimonialium, sive de Taciturnitate veri, sive de Expressione falsi, rem totam, clarius explicabunt.

d Sanchez l. c. nu. 74.

CAPUT IX.

Taciturnitas veri, quando nam in particulari vitiat Dispensationem?

1. **N**ullo expeditioni modo huic titulo fieri satis potest, quàm ea percurrendo, de quibus in nostra re solet esse dubitatio; quod jam aggredior sigillatim.

§. I.

Quando tacetur repulsa, aliàs data.

2. **T**itius rogavit Pontificem, ut dignaretur, concedere Dispensationem, qua possit ducere v. gr. consanguineam. Pontifex abnuvit, repulitque Oratorem. Jam, si rursus velit Titius rogare Pontificem, opusne habet hujusmodi repulsam exponere, immò, & repulsas, si pluries oravit, & repulsus pluries fuit, ne Dispensatio fortè concedenda, sit subreptitia?

Respondeo, nequaquam e id opus esse, e *Sua. de leg. l. 2. c. jus ullum facit, neque contra stylum Curie, 22. Sanc. l. & ex alia parte jam tota, integraque causa 8. marr. d. Pontifici aperitur, ut suppono, quam solam 22. nu. 14. respicit Pontifex, nihil laborando de data Castrop. T. repulsa. Idem dic de aliis Principibus, ad 1. ar. 3. d. 6. quos pertinet gratias concedere, idque etiam, p. 16. §. 4. si nova causa non superaddatur, quicquid n. 1. Dian. dicat Menochius. f Neque enim verum est, p. 8. tr. 3. quod ipse assumit, nempe Pontificem, seu Principem, si recordaretur repulsiæ, gratiam non concessurum, non, inquam, verum est, f Menoch. quin immò præsumendum est, concessurum apud Säch. facilius ex multiplicatione precum, quibus l. c. majus Oratoris desiderium, & fortè major necessitas indicatur.*

Vv 3 3. Quid